Ч. 236 Четвер 19 жовтня (1 падолиста) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Віче промисловців. — З угорского сойму. — Справа хіньска. — З полудневої Африки).

Дня 23 жовтня с. р. завязаний в селі Мерищеві повіта перемишляньского комітет постановив по довшій нараді і при участи кількадесяти селян з цілого округа одноголосно перевести кандидатури на посла до Ради державної: IV курії п. дра Кароля Давидовича, судию повітового в Перемишлянах; з V курії Тимофтея Старуха, селянина із Слободи золотої повіта бережаньского. Рівночасно ухвалено донести о тім народному комітетови у Львові і скликати на 2 падолиста с. р. 11 год. рано передвиборчі збори в сали Ради повітової в Бережанах та запросити на них всіх приклонників народу селяньского і міщаньского. — За комітет: *Павло Олійник, Петро Костельний, Онуфрей Кочоровский, Петро Олійник.* — На передвиборчих зборах в Бучачи дня 27 під проводом п. Телішевского промавляв насамперед кандидат з V курії п. Осип Гурик і єго кандидатуру принято. Яко кандидати з IV курії промавляли др. М. Копцюба, нотар Стеф. Танчаковский, Лука Дембицкий селянин лат. обр. і Іван Косарчин. Більшість була за сею кандидатурою. З польскої сторони кандидують: п. Цілецкий, бар. Блажовский маршалок, і Ів. Знаміровский з Слобідки лісної.

Вчера по полудни відкрито у Відни віче австрийских промисловців. На відкритє прибули президент міністрів др. Кербер, міністер торговлі бар. Каль, численні представителі ріжних міністерств і представителі всіх промислових і торговельних палат. Збори відкрив президент союза промисловців Пастре, а відтак забрав голос президент міністрів др. Кербер. В своїй промові вказав на економічну проґраму правительства, і висказав пересьвідченє, що на тих зборах може числити на прихильне принятя тої проґрами. В кождій иншій державі можна би лекше як в Австриї уявити собі відмеженє економічної роботи від політики. Ніхто не може казати, немов би довга безчинність Австриї на поли економічнім була конечним наслідком політичних спорів. Національний спір не мусів викликати таких наслідків на поли господарскім. Аж тепер можна пересьвідчити ся, кілько Австрия втратила за послідні літа. До праць, які мають бути в найблизшім часі полагоджені, належить уложенє нової тарифи митової, відновленє торговельних договорів і т. ин. На питанє, чому правительство не прилучить ся до тих сторонництв, котрі єго підпирають, відповідає бесідник, що правительство хоче держати конституцийної, і всі сторонництва, котрі хотять, можуть з ним іти, але на жаль суть такі сторонництва, що ставляють инші інтереси висше. В партийних борбах правительство не може брати участи. Закінчив острим осудом обструкциї і взивав промисловців о прихильность правительства для них. Іменем міста Відня повитав збори бурмістр др. Люеґер. В дискусиї ухвалено резолюцию против поведеня угорского правительства, котре ставить всілякі перепони австрийским промисловцям, і візвано австрийске правительство, щоби оно так само поводилось супротив промисловців угорских. Дальше ухвалено кілька резолюций против штучного зменшуваня продукциї вугля і за дорогих тариф перевозу, і візвано правительство, аби оно предложило палаті послів проєкт закона, котрим карано би самоволю продуцентів вугля. Дальші наради відбувають ся нині.

В угорскім соймі раджено вчера над справою ренунцияциї архикнязя Франца Фердинанда. До ухвали не прийшло, бо опозиция під проводом Кошута виступала против принятя до відомости згаданої ренунцияциї і наради перервано.

В справі хіньскій ведуть посли в Пекіні дальші наради, аби дійти до порозуміня що до услівий, які мають бути поставлені хіньскому правительству. За основу до уложеня услівий принято предложенє француского міністра Делькассе. — Американьский секретар державний Гай вислав вчера по полудни відповідь Сполучених Держав на німецку і анґлійску ноту що до анґлійско-німецкої умови. Зміст відповіди буде звістний аж за кілька днів.

Анґлійці не можуть собі дати ради з Бурами. Всі їх заходи, аби Бурів цілком покорити не удають ся. І так з Фрайбурґа в полудневім Трансвали доносять они, що Бури починають ставати чим раз сьміливійші і як здаєть ся, хотять то місто окружити, бо посувають ся з усіх сторін наперед. В околици Фрайбурґа мають бути 4 бурскі табори сильно укріплені. Аби зломити опір Бурів видумали Анґлійці нове средство. Именно в околици Блюмфонтену арештують они всіх Бурів старших понад 14 літ і вивозять їх, аби не могли прилучити ся до войск бурских.

---

3)

ҐЕРТ ВАНДЕРДЕКЕН.

Оповіданє з Трансвалю.

(З німецкого — Фр. Райтера.)

(Дальше).

— Алеж, дитинко, не говори мені знову таких дурниць — сказала вуйна Мільдред, усьміхаючись добродушно; — мені вже не стає терпцю слухати таке. Преці того ніхто не уважає за заручини.

— Ах вуйночко, ти їх не знаєш — сказала Май і спаленіла.

— Ну, то правда, що я їх не виділа — сказала на то вуйна, — але на фотоґрафіях, які ти мені показувала, не виглядали они преці на людий образованих, то не леді ані джентльмени. Они виглядають такі страшні, дійстно такі страшні — повторила она ще раз коли побачила, що дівчина від гніву аж почервоніла ся — що аж не знаю, як то сказати. Порівнай їх преці з другими людьми, яких тут видиш. Я знаю, що тоті Бури день в день, від рана до ночи і від ночи до рана нічого не роблять, лиш курять і пють — як кажуть, каву, але не без того, що й щось иншого. Не говори мені про них.

— Він не пє — відозвала ся Май живо — а я таки люблю, як він курить. Тоті люди були такі добрі, такі щирі для мене, коли моя родина не журила ся мною, і коли їй було все одно, чи я жию, чи вже померла — а він варт за пятьдесять таких мужчин, яких я тут виділа.

Пані Мільдред засьміяла ся і взяла Май за руку.

— Я подивляю твоє одушевленє, твоє глубоке чувство; то дуже красно і зовсім природно, коли хтось єсть вдячним і показує то словами. Але як би той чоловік — зараз, як то він називає ся — мав хоч дрібку якої огляди, якогось поважаня себе самого, то він би не повинен був в своїм власнім домі старати ся о твою руку, а як би він тебе дійстно любив, то прийшов би сюди до своїх будучих свояків. Або гадаєш, що молодий мужчина з правдивим чувством не був би тобі добровільно без завізваня вернув слово, коли ти дістала спадщину? Він повинен би був сам то зрозуміти, що через то ваше взаїмне становище зовсім змінило ся.

— А на мій погляд він як раз не повинен би на то зважати — відповіла Май; — він занадто розумний, щоби....

— Моя дорога — перебила їй вуйна, вишукуючи всілякі докази, на які лиш могла здобути ся — той — як то єму на імя — то простий авантурник, котрий лиш гонить за посагом. Я знаю сьвіт....

— Чи можна увійти, пані Мільдред? — спитав якийсь голос крізь відхилені двері

— Ах, пан Ґрін, пан Ґрін! Я повинна би Вас добре насварити — сказала вуйна Мільдред, покивуючи головою, коли він, розклонюючись на всі боки і оправдуючись, увійшов до комнати; — а деж пані Ґрін?

— Моя мати чогось трохи нездужає і не може іти на прохід — відповів він, подаючи Май руку; — дуже мені прикро, що Ви мусіли чекати на мене і що нічого не буде з проходу.

— Коли так, то мусите лишити ся у нас на чай — сказала пані Мільдред, споглядаючи на годинник. Було лиш чверть на третю.

Пан Ґрін услухав знаку єї очий і усьміхнув ся вдоволений.

— Панно Май — звернув ся він тепер до дівчини; — може не правда, що Ваша вуйна робить що хоче зі мною і моїм часом? Пані Мільдред запрошує мене на чай за дві години; она знає, що з мене добрий чоловічиско, котрий сліпо слухає єї приказів.

— Я не жартую, а таки направду запрошую вас — сказала на то пані Мільдред, і усьміхаючись, подивила ся на него; — але я не хочу, щоби Ви сиділи тут в комнаті. Щоби якось чемневько направити своє спізненє можете з панною Май піти на прохід.

На лици Май проявило ся якесь велике здивованє. Она почала тепер застановляти ся над тим, що то за етикета, котра не дозваляла

Новинки.

Львів дня 31-го жовтня 1900.

— Іменованя. П. Намістник іменував концепіста Намістництва Ів. Лопушаньского комісарем повітовим, а конц. практиканта Вяч. Лобачевского концепістом Намістництва. — Дальше іменував п. Намістник канцелістів Намістництва С. Свєвцицкого і М. Черневича секретарями повітовими, канцеліста уряду гірничого Р. Скворанко-Витошиньского, ад'юнкта податкового Стан. Бурнатовича, канцеліста судового Тита Решетиловича і вислужених підофіцирів: Ш. Юзьву, П. Бедраву, В. Вабуховского, Ад. Бунцля, М. Старжевского, Й. Шнестшельского і Фр. Креховецкого канцелістами Намістництва.

— Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский занедужав внаслідок перестудженя. Лікарі поручили п. Намістникови лежати в ліжку, однако то не спиняє п. Намістника в полагоджуваню урядових справ.

— Письменні іспити (клявзурові) кандидатів учительского званя в гімназиях і реальних школах відбудуть ся перед львівскою екзамінаційною комісиєю дня 30 падолиста і 1 грудня с. р. Устні іспити зачинають ся дня 3 грудня с. р.

— Наради над проєктом заснованя висших мужеских виділових шкіл розпічнуть ся дня 3-го падолиста с. р. о 9-ій год. перед полуднем в сали секцийних засідань кравої ради шкільної.

— За душу бл. п. Митрополита Йосифа Сембратовича відправило ся нині о 9-ій годині зрана помиральне богослужене в Успеньскій церкви. В пятницю о 8 ій год. зрана відправить ся заупокійна служба Божа читана в церкви сьв. Юра при рівночаснім відспіваню парастаса. О 10 год. в пятницю уладжує совіт Народного Дому богослужене в церкви Успеньскій.

— За душу бл. п. Омеляна Огоновского, професора руского язика і літератури в львівскім університеті, голови товариства „Просьвіти“ і пр., відправить ся в Успеньскій церкви в четвер сего тиждня о 9-ій год. зрана богослуженє, на котре родина покійного запрошує знакомих і почитателів его заслуг.

— Концерт станиславівского „Бояна“ відбуде ся ві второк дня 6-го падолиста в сали театральній (ім. Мовюшка). По концерті, в котрім межи иншими возьме також участь панна Ольга Проскурницка, співачка солістка, відбуде ся аматорске представлене драматичного кружка „Бояна“. Буде відограна комедия зі співами п. заг.: „Діти Музи“ І. Демника. Близшу програму подасть ся пізнійше. — Білетів на концерт і на представлене (по цінах звичайних) можна вже дістати в „Народній Торговли“.

— Наслідки недогляду дітий. В Мочерадах, мостиского повіта, Микола і Анна Шпитки лишили двоє дітий в хаті без дозору. Старше, імовірно бавлячись сірниками, впустило огонь до колиски, від котрого займила ся солома в колисці, де спала мала дитина. Родичі, вернувши до дому, застали дитину живцем спалену.

— Щаслива миш. Пані Жак, вдовиця по купци в Парижи, ані не сподівала ся такого щастя, коли майже рік тому уганяла за мишею по своїй кухни. Миш ратуючи житє, бігала по всіх кутах, шукаючи бодай якоїсь щпари, коли вже зі страху не могла знайти своєї нори. Тай знайшла щпару під піцю, де був відбитий тинк і виставав кусень цегли. Пані Жак в своїй завзятости стала штуркати гачком в щпарі, аж випав кусень цегли і показала ся досить велика діра. Пані Жак в виду того забула вже й на миш, бо перепудилась, що піч валить ся. Хотівши переконати ся, чи діра велика, всадила там руку і намацала якусь пачку з паперу. Коли еї витягнула і розвинула, знайшла в ній 250.000 франків золотом, сріблом і банкнотами. Она дала зараз знати на поліцию, а там їй сказали, що скоро до року не зголосить ся властитель тих гроший, то они будуть до неї належати. Но минув ще рік від тої пори, а пані Жак має вже тепер 8 кандидатів до своєї руки.

— Обманець в роли ґувернантки. В Будапешті арештовано молодого чоловіка Франца Давидовича, літ 29, котрий в многих місцях на Угорщині і у Відни виступав в роли ґувернантки, приймав посаду і казав присилати собі завдаток і кошти подорожі, звичайно 40 до 60 корон. В той спосіб витуманив він від 103 партий разом 6000 К.

— Американьска розмова. Сіляс і Йозуа стрітившись з собою, зачинають розмову: Добрий день Сіль! — Добрий день Йош! Чим би ти курував свого коня як би він дістав інфлюєнцу? — Терпентиною. — Бувай здоров! До звиданя! — В три дні опісля стрічає Сіляс Йозуу знову і зачинає розмову: Добрий день Сіль! — Добрий день Йош! — Чи ти не казав, що дав би свому коневи терпентини, як би він дістав інфлюєнци? — Ну, казав. — Мій кінь від того згинув. — Мій також. — Бувай здоров Сіль! До звиданя Йош!

— Лiцитация права видаваня часописий відбула ся дня 17 с. м. в Петербурзі. На ліцитацию виставлено часописи: „Сынъ отечества“, „Живописное обозрѣніе“ і „Домашная Библіотека“. Ті часописи належали до видавничої спілки „Издатель“, котра недавно задля банкротства розлетіла ся. Виклична ціна всіх трех видавництв виносила 25.000 рублів, але що річний дохід з них виносить лише 14 тисяч, то не найшов ся ніхто, хто би був хотів набути право їх видавати.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Управа цукрових бураків (IV). Найважнійші роди цукрових бураків суть слідуючі: 1) Білі, шлескі бураки; — 2) кведлінбурскі бураки; — 3) імперияли; 4) малі ванцлебеньскі. — У вісімдесяти роках саджено на російскім поділю майже виключно лиш французскі бураки. З французских родів суть найважнійші слідуючі: 1) Вільморени; — 2) Леґранди. До слідуючого опису родів цукрових бураків мусимо сказати вже наперед, що сам опис хоч би й дуже докладний дає лиш слабе понятє о родах і зазначує хиба лиш їх головні прикмети. Щоби знати ся добре на цукрових бураках, треба конче практики і то доброї, та уміти розпізнати скількість цукру в них. Нині єсть тілько всіляких родів та відмін цукрових бураків, що навіть фаховий знаток ледви може розпізнати ся в них. Головні черти білого бурака шлеского суть слідуючі: Бурак грушкова-

---

їй виходити самій, але казала і позваляла іти на прохід з нежонатим мужчиною, котрий для неї був майже незнакомим.

Стюард Ґрін споглядав на ню зпід ока і усьміхав ся вдоволений. — Панна Моріс мабуть воліла би тут лишати ся — сказав він — хоч я би гадав, що мое сиве волосє повинно би їй додавати довіря.

Був то один з тих мужчин, що мають щасте бути завсігди молодими, що для товариских кругів суть завсігди молодими, доки нежонаті: добра партия. Але в дійстности его чорне волосє на голові і бороді було вже шпаковате, і він мабуть був вже в другій половині сорокових літ.

— Які, Ви часом дурниці плетете, Стюирт! — сказала пані Мільдред і вислала їх уживати весняного воздуха аж до чаю.

Коли подано чай, пан Ґрін був особливо якийсь веселий і забавляв всіх. Коли він пішов, Май встала, забрала свої рукавички і парасольку та хотіла вийти з комнати, коли еї тета побачила то. — Май, моя люба дитинко...

Май усьміхнула ся і пристанула в дверех. Тоті повні ласки пестощі були для неї ще так новими, що она їх завсігди слухала з приємностию.

— Як гадаєш, чи не було би то дуже добре, як би ми собі і дальше поговорили об тім, що зачали? — спитала вуйна. — А може ти вже утомлена?

— Утомлена? Зовсім ні — відповіла она і занепокоєна глянула на годинник. — Але я мушу ще лист писати.

— Лист! Ах — відповіла вуйна з облестною збиточливостию — можеш его безпечно відложити на пізнійше. Але, розуміє ся, роби, як хочеш.

Патетичний тон, з яким она вимовила послідне реченє, зробив свій вплив; Май побоювала ся, щоби не показати ся нечемною або може й сьмішною.

— Та мені не пильно з листом — відповіла она поквапно; — я зараз верну ся. — Отже так і стало ся, що листу не написала; насамперед розмавляли о пану Ґріні, котрого тітка Мільдред виносила попід небеса, а коли вже о нім наговорили ся, читала Май найновійшу повість Джорджа Мередіт.

По вечери балакали ще весело разом. А коли Май вийшла на хвильку до другої комнати і сіла при столичку до писаня, пішла вуйна за нею і жартуючи забрала їй перо і папір та сьміючись і цілуючи еї сказала: Ні, ні, недобра дитинко, вечерами ніхто не працює; ходи і заграй що твому вуйкови.

Коли Май наконець пізно в ночи прийшла до своєї комнати, взяла Ґертів лист до рук, дивила ся довго на него і сиділа та думала. Писала до него перед трома днями а тепер здавало ся їй, як би вже не могла писати. Еї послідний лист то була лиш просьба о то, щоби він еї звинив від того, що она на кілька его листів не відповіла. А преці они так були умовили ся, що будуть писати до себе, що другий день і Ґерт додержав слова. Она вже сама себе не пізнавала; від нових вражінь їй ніби аж голова завертала ся і она стала як он не тота сама — театер, кружки товариські, балі, концерти, візити — а більше як все инше той пополудневий прохід зі Стюиртом Ґріном.

Еї давнійше житє на самотнім бурскім хуторі здавало ся для неї чимсь далеким, майже вже позабутим; навіть лице Ґерта не стояло їй вже так виразно перед еї очима, як зразу; инше житє, инше лице — чи то дійстно так було, чи лиш так здавало ся? — ставало перед нею і заступало тамто. Иноді завдавала собі таки досить труду порівнувати тамто житє з сим: там ані думки о якійсь вигоді, о розкоши і делікатнім способі житя, прості грубі звичаї мужчин, старомодні без ґусту женщини, нелад на хуторі, безупинна робота і вічна одностайність; а тут розкішне дармованє зі всіми своїми змінами, вигода, делікатний спосіб житя, елеґанция даюча спокій.

Та й безнастанні натяки еї вуйни не полишали без наслідків; Май стала сумнівати ся о своїм власнім розумі. — „Того ніхто не уважає за заручини“ — приходило їй заєдно на гадку, отже кождий видів з тім шось дурного, неприродного, лиш она того не виділа — ба, були такі хвилі, коли она сумнівала ся о своїм власнім серци. А тогди ставало їй перед очима хороше лице Стюирта Ґріна: подовгасте, делікатне лице, з великими патетичними очима, котрі любили вдивляти ся в еї очи. Відсунула Ґертів лист від себе не прочитавши его і плакала аж заснула.

Заким мала написати до Ґерта, хотіла ще сама себе випитати і рішити, чи еї серце все ще до него належить, або чи весь той неспокій, то невдоволенє, яке на ню найшло в послідних часах дасть ся тим пояснити, що пан Ґрін був тепер для неї чимсь більшим як Ґерт. Їй самій аж лячно ставало від такої гадки та від непостійности, яка мусіла би вийти з такого порівнаня. Она то добре знала, що Ґерт від того дуже би страдав; але ліпше хвилевий біль, як похибка на ціле житє. З дня на день відкладала писанє листу, а що дня виділа Стюирта Ґріна або в домі свого вуйка або у матери Ґріна і що дня більше тягнуло еї до него.

Наконець рішила ся написати до Ґерта. — Годі вже довше відкладати — сказала сама до себе і написала короткий, холодний лист без ніякого слова ніжности, як то бувало робила; подала ему до відомости, що ніби то зробила велику похибку, що обманула ся; ліпше опамятати ся і зараз, коли очи отворили ся, як витревати в похибці. Лист закінчила тим, що просила его, щоби він їй вибачив та висказала надію, що він чей забуде еї і той смуток, який она ему робить.

Той лист занесла сама на почту. Коли

тий, голова велика; перерізаний в поперек не буває зовсім круглий лиш як би сплощений. Голова зелена, скірка гладка біла; мясо в середині біле дрібку як би зеленаве. Листе як би подовгастий трикутник на рогах заокруглений, береги легко фалдисті; листе тонке, ясно зелене, стоїть просто, хвостики в перерізі 3-кутні. Давнійше уважав ся за найліпший. — Бурак кведлінбурґский есть стіжковатий, трохи подовгастий ніби веретенистий. Голова мала, вирастаюча лиш трошки понад землю, скірка рожева; мясо делікатне біле або слабо рожеве. Листе на берегах легко зубчасте і фалдисте, коли доспіває, вигинає ся каблуковато і виглядає як би ложка; барва темно зелена, реберця червонаві. Має більше цукру як попередний і доспіває о 14 днів скорше як инші відміни. — Бурак імпериял буває веретенистий, подовгастий, бороздки, з котрих виходять корінці, суть заточковаті (спіральні), глубокі. Голова мала, тупа, червона. Листя богато, они межи реберцями поморщені, ясно зелені, боками в легка зубаті. Відміни сего бурака: поправний імпериял (дуже добрий) має гладке листе і рожеві реберця; молода ростинка коли сходить, буває рожева, і бурак електораль. — Бурак ванцлебеньский, найліпший зі всіх на цукор, має богато відмін. Головні его прикмети: Корінь веретенистий, бороздки заточковаті глубокі, голова середної величини не виставуча понад землю. Шкірка і мясо біле. Листя богато, темно зелене, більше овальне як подовгасте, фалдисте, хвостики грубі зелені, иноді білаві. Відміни: малий ванцлебеньский братів Діпп дуже цукровий; малий ванцлебеньский Клохого.

Всячина господарска.

— Помаранчевий лікер можна зробити слідуючим способом: 6 помаранч наколоти голкою зі всіх боків, вложити до камінного слоя і налити на них півтретя літри доброї міцної горівки, завязати зверха папером і поставити нехай через 4 неділі натягає. Відтак заварює ся сируп з 750 ґрамів цукру, шумує ся его добре, а скоро вистигне, додає ся его до горівки, фільтрує ся і вливає ся до фляшки.

— Щоби вохкість із стіни витягнути, треба так зробити: облупати весь тинк аж до голої цегли, зробити з дошок стінку на яких 10 до 15 центим, далеко від стіни і насипати межи стінку а вогку стіну потовченого на дрібні грудки негашеного вапна, а вапно за кілька годин витягне вогкість. То треба зробити 3 до 4 рази раз пораз, а відтак стіну зацементувати.

— Смаровило до ременів. Взяти 50 частий (на вагу) льняного олію, 24 частий звичайної терпентини загріти у воді в той спосіб, що ту мішанину ставить ся в бляшанім горшку в кипячу воду і додавати 23 частий мілко потовченої кольофонії, а при тім заєдно добре мішати. Наконець додати півтора части якої чорної фарби, н. пр. caput mortuum (мертва голова — останки при робленю вітриолю). Коли мішанина вистигне, смаровило готове.

Переписка господарска.

І. Федуньо в К.: 1) Дерево на материял будівельний найліпше рубати в зимі а именно при кінци грудня. Роблені в тім напрямі проби ось що показали: 1) Бальки з чотирох сосон однакового віку і з того самого ґрунту зрубаних при кінци грудня, при кінци січня, при кінци лютого і при кінци марта, висушені однаково видержали: перший, з грудня, найбільший тягар; другий з січня вже о 12 прц. менше; третий з лютого о 20 а четверий, з марта о 39 проц. менше. — 2) Соснові коли 10 центим. грубі, зрубані при кінци грудня і закопані на 90 центим. в землю видержали 16 літ, а зрубані в марті видержали ледве 3 до 4 літ. — 3) Букові дзвони від коліс з грудня держали при сильнім ужиданю 6 літ а з лютого лиш 2 роки. — 4) Дубові кружки з чотирох однакових дубів вирізані в однаковій висоті і однакової грубости: з грудня, не перепускав води; з січня показували ся по 48 год. каплі води; з лютого не задержав води через 48 год. а з марта вже за 2 години перепустив воду. — 5) З двох побіч себе стоячих дубів зроблено клепки в прикінци грудня і при кінци січня. Бочка з грудневих клепок перепустила за рік 2 і чверть літра вина а з бочки з січневих клепок випарувало до року 12 літрів. Однакож дубове дерево хоч і в літі зрубане скоро добре висушене, держить не зле. — 2) Квас сірчаний і сільний купують ся вже розпущені, отже синий камінь в них розпускає ся; але з тими квасами треба бути дуже осторожним бо они палять і ліпше казати зробити собі ту мішанину в якій дроґерії або аптиці.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна рогатої худоби** на віденьскім торзі: На торг 30 го вересня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 5348 штук, між тим з Галичини 535, з Буковини 49 штук. — Торг спокійний. Галицкі воли плачено: пріма 70 до 75 К.; секунда 64 до 69 К.; терция 58 до 63 К., вимково плачено по 76 до 81 К. — Товар худий селяньский плачено по 36 до 52 К.; Підтучені бугаї і корови по 54 до 68 К. за метричний сотнар живої ваги.

— **Ціна збіжа**. У Львові дня 7 жовтня. Пшениця 7·50 до 7·70 Кор.; жито 6·30 до 6·60; овес 5·70 до 6 —; ячмінь пашний 5·20 до 5·50; ячмінь броварний 6·40 до 6·75; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика —·— до —·—; сімя льняне —·— до —·—; сімя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25 до 5·50; гречка 6·75 до 7·25; конюшина червона 60·— до 70·—; біла 35·— до 65·—; тимотка 18 — до 22 –; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль 50·— до 65 —; ріпак новий 13·25 до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів. — В Чернівцях дня 29 го жовтня: Пшениця 7·65 до 7·80; жито 6·20 до 6·30; ячмінь броварний 6 — до 6·50; овес 5·20 до 5·75; кукурудза готова 5·10 до 5·30; ріпак готовий 13·50 до 13·75. Все за 50 кільо loco Чернівці. —

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 31 жовтня. Цісар приймив вчера на довшій авдиенциї міністра справ заграничних ґр. Ґолуховского.

Париж 31 жовтня. Виправа союзних войск з Пекіну до Паотінфу вже вертає, очищуючи дорогу від ворохобників.

Гонґконґ 31 жовтня. В Кантоні недалеко уряду ґубернатора вибухла бомба і убила 14 людий. Ходить чутка, що ворохобники хотіли висадити той будинок у воздух. На случай розрухів хоче Франция вислати до Кантону 1 00 вояків. Ворохобники заявили, що коли Французи обсадять Кантон то они спалять ціле місто.

Караказ 31 жовтня. Землетрясене наробило богато шкоди в столици, а місто Ґуаренос цілком знищило. Погибло 25 людий.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вернула, застала лист від Ґерта; занесла его на гору до своєї комнати. Лист був короткий, лиш для форми, такий самий як і еї власний, але на всякий случай не так добре обдуманий. Видко, що він написав его в хвили того дивного его настрою, який она знала дуже добре. Він писав:

„Твоє мовчане все каже. Я то перечував, що до того прийде. Я розумію; не потребую ніякого поясненя. Лиш як би ти того зажадала, то я знову до тебе напишу. Все пропало — коли ти щаслива, то я буду старати ся бути вдячним. Бувай здорова.

Ґерт Вандер".

Підчас коли Май сиділа над тою уриваною писаниною і плакала, сиділи на долині в сальоні вуйна Мільдред і пані Ґрін при купці і балакали довірочно.

— Ти знаєш, люба Мільред — говорила пані Ґрін — кілько я мала завсїгди журби з моїм Стюиртом, як мене гризла тота якась дивна его натура, именно же від тої пори, як він шалено залюбив ся в тій якійсь акторці — погане жінчище! Коби ми могли его намовити, щоби він вже раз оженив ся, то я переконана, що з него буде порядний чоловік.

— Ну, а я можу тебе завірити, що заручини Маї з тим якимсь бурским молодцем не мають ніякого значіня — відповіла Мільдред — і на мій погляд бракує вже лиш дуже мало, щоби вага перехилила ся в користь Стюирта. З неї дуже хороша дівчина, не без гроший, хоч то для такого чоловіка як Стюирт, не значить нічого; она була би як-раз для него. Лиш одно мушу тебе просити, моя Юліє, щоби не робити собі забавки з моєї любої дитини. Чи ти певна о Стюирта?

— Стюирт казав мені вчера, що буде еї просити о руку; говорив, що любить еї дуже і переконаний рішучо о тім, що повинен би оженити ся.

— Отже ти певна того, що він еї посватає? — спитала пані Мільдред ще раз стискаючи приятельці руку на прощане.

— Зовсім певна — відповіла пані Ґрін і зітхнувши додала: а який тягар спаде мені з серця! Ти не маєш навіть поняти о тім.

Коли пані Мільдред була вже сама, сіла писати лист, котрий вже від кількох днів уклала собі в дусї. Написала до Ґерта, що еї своячка має віддати ся за одного із своїх земляків, відповідно до еї становища і що то річ ясна, що лиш надмірне почуте чести вязало еї з ним так довго, отже она має надію, що він буде мати на стілько розуму і серця, щоби зречи ся всіх претенсий до еї руки і не ставати еї щастю на перешкоді.

Ґерт дістав той лист рівночасно з листом від Маї, а що він на анґлїйскім письмі мало розумів ся, то мусів звірити ся Льот'і, заким добре зрозумів лист пані Мільдред. Вислів „відповідно до еї становища і натяк на „надмірне почуте чести" стали ся причиною, що кров в нім закипіла.

— Не буду відписувати — сказав він, коли Льот'е обіцювала ся помагати ему при писаню; — все пропало. Ніхто з нас нехай вже о тім не згадує. — І від сеї пори ціла родина мовчала, ані словечком не згадувала о тім, коли Ґерт був в хатї. Але він не з тих був, що можуть приняти такий удар без важкої борби. Воздух в Лювен Клюф мало его не задушив і він постановив собі піти собі звідси на якийсь час. Спакував свої річи до подорожної торби, наказав Льот'і, щоби она повідомила родителів о его виїзді і поїхав, ніхто не знав куди, а він сам таки вже найменше.

(Конець буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).